

Qui la té més llarga

M'agrada l'ambient de Nadal, especialment aquell que es viu en les distàncies curtes, en les celebracions íntimes en forma de dinar o sopar amb familiars o amb amics on, entre sopa de galets i copa de cava, es té un record per als que ja no hi són. M'agrada presenciar com els xiquets fan cagar el tronc i com obren els regals que han dut els Reis. M'agraden les sobretaulles de xarrolla atropellada, amb tres converses paral·leles i creuades, que evolucionen en una muntanya russa de sentències apassionades que poden anar de la cordialitat entusiasta a la indignació més visceral, passant pels acudits dolents o el poema de Nadal que recita el caganu de torn. M'agraden les cases amb pessebre i sentir-me, a l'escalf del foc a terra, a prop d'aquelles persones a qui estimo i que (vull suposar) també m'estimen.

En canvi, no m'agrada gaire (tot i que he de reconèixer que tampoc m'irrita ni m'indigna) l'excés de decoració kitsch amb què s'engalanan els carrers per Nadal en la majoria de poblacions. Ho trobo embafador. Aquella lluminària de colors, elaborada amb serps de leds que formen figures associades amb les festes nadalenques (carros arrossegats per rens, pares Noel panxuts, ninots de neu amb escombria i barret, campanetes...), acompanyada de la música d'ambient sonant pels altaveus, em resulta estèticament

excessiva. Què voleu que us digui? Ara bé, el que no m'agrada gens és la deriva competitiva que sembla que està prenent aquest costum de decorar-ho tot amb un gust qüestionable: localitats que competeixen per poder penjar-se l'etiqueta i presumir de ser la ciutat que més llums posa, que fa el pessebre més gran, que reparteix més caramels la vigília de Reis o que instal·la l'arbre de Nadal més alt del sud d'Europa. Cadascú es gasta els diners com vol i suposo que, si els ajuntaments no els invertissin en la instal·lació d'un arbre metàl·lic de quaranta metres d'altura i els deu tràilers que calen per transportar-lo, se'ls gastarien en altres foteses decoratives amb l'excusa d'incentivar l'activitat comercial. Si els funciona i aquest és l'objectiu, endavant.

En tot aquest festival de cursileria, però, el que trobo certament ridícul és l'obsessió megalòmana per la mida de les coses. Una actitud que acostuma a anar associada a dirigents de comportament infantil ("i jo més!"), amb aires que recorden un narcisisme més o menys patològic i que, des del meu punt de vista, només pot explicar-se per la necessitat d'haver de compensar alguna mancança que, per poca malícia que hi posem, és fàcil imaginar en quina part del cos podria estar localitzada. Dit això, "que cadascú es vesteixi com bonament li plagui", que deia Martí i Pol, i "Bon Nadal!", que us desitja, a l'avançada, un servidor.

